

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 10Sžso/68/2014                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 1013201851                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.08.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zuzana Ďurišová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:1013201851.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu Mgr. I. N., E., zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Cestickým, so sídlom Štúrova č. 27, 040 01 Košice, proti žalovanému Ministerstvu financií SR, so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/020725/2013-23-2 zo dňa 12.08.2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/244/2013-33 zo dňa 20. júna 2014, jednomyselne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/244/2013-33 zo dňa 20. júna 2014 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

### Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/020725/2013-23-2 zo dňa 12.08.2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky zn. 977/2013-SZ zo dňa 11.06.2013.

Útvár sociálneho zabezpečenia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky svojim rozhodnutím zo dňa 11.06.2013 rozhodol, že podľa § 81 ods. 3 v spojení s § 68 ods. 1 a 3 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) v spojení s Opatrením č. 329/2012 Z.z. Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny SR (ďalej len „opatrenie č. 329/2012 Z.z.“) zvýšil žalobcovi výsluhový dôchodok od 01.07.2013 na sumu 520,29 € mesačne. Od 01.07.2013 sa žalobcovi zvýšil výsluhový dôchodok o 5,60 € mesačne.

Podľa právneho názoru krajského súdu správne orgány postupovali v súlade so slovenskými právnymi predpismi a slovenskou právnou teóriou, a na konanie uplatnili správne znenie právneho predpisu.

Rozhodnutím Útvary sociálneho zabezpečenia Finančného riaditeľstva SR zn. 1037910/2012-1010400-2 zo dňa 15.06.2012 bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok v súlade s ustanovením § 38 ods. 1, vo výške podľa § 39, § 58, § 60 zákona č. 328/2002 z.z. od 01.04.2012 v sume 514,69 €. Z ustanovení § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. vyplýva, že priznaný výsluhový dôchodok nepredstavuje jedinú, počas plynutia rokov nemennú sumu, ale táto sa každoročne upravuje od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od pevnej sumy zvýšenia dôchodkových dávok ustanoveného vo všeobecných právnych predpisoch o sociálnom poistení na ten ktorý kalendárny rok a podľa postupu uvedeného v odsekoch 3, 5 až 11. Podľa § 1 písm. a) opatrenia č. 329/2012 Z.z. ako všeobecného predpisu o sociálnom poistení, dôchodková dávka sa v roku 2013 zvýšila pre účely starobného dôchodku o 11,20 €. Opatrenie nadobudlo účinnosť dňa 01.01.2013. Zvýšenie výsluhového dôchodku vyplývajúceho z osobitného zákona o sociálnom poistení, ktorým sa upravujú výsluhové a iné dôchodky osobitnej skupiny osôb predstavuje podiel sumy 11,20 € a čísla 30, pričom sa takto zistená suma vynásobí príslušným koeficientom. Doba služobného pomeru žalobcu trvala 22 rokov. V prípade žalobcu bol stanovený koeficient 1 pre 15 prvých rokov výkonu štátnej služby a za každý ďalší rok koeficient 2, spolu 15 ( $1 + 2 \times 7 = 15$ ). Výpočet zvýšeného výsluhového dôchodku bol preto vykonaný nasledovne:  $11,20 : 30 \times 15 = 5,59$ , po zaokrúhlení 5,60. Uvedeným výpočtom postupoval prvostupňový orgán a rozhodnutím zo dňa 11.06.2013 bol zvýšený výsluhový dôchodok žalobcu na sumu 520,29 € od 01.07.2013 mesačne. Od 01.07.2013 sa teda zvýšil výsluhový dôchodok žalobcu o 5,60 € mesačne. Podľa názoru krajského súdu správne orgány postupovali pri výpočte výsluhového dôchodku žalobcu správne, keď zvýšili výsluhový dôchodok u žalobcu vyššie uvedeným postupom. I keď rozhodnutie Útvary sociálneho zabezpečenia Finančného riaditeľstva SR zn. 977/2013-SZ zo dňa 11.06.2013 obsahovalo len citáciu príslušných právnych predpisov, podľa ktorých postupoval pri výpočte zvýšenia výsluhového dôchodku, z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného č. MF/020725/2013-23-2 zo dňa 12.08.2013 je zrejmé, aké dôvody a aký právny názor správne orgány viedli k rozhodnutiu. Prvostupňové a druhostupňové rozhodnutie tvorí jeden celok a ako taký má atribúty vyžadované ustanovením § 47 Správneho poriadku.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. V podanom odvolaní žalobca uvádza rovnaké argumenty ako v samotnej žalobe a pred prvostupňovým a druhostupňovým správnym orgánom a žiadne nové argumenty na podporu svojich tvrdení neuviedol. Žalobca poukázal na to, že Finančné riaditeľstvo SR a žalovaný v prípade napadnutého rozhodnutia bez príslušného intertemporálneho ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu aplikovalo ustanovenie čl. I zákona č. 80/2013 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 01.05.2013, pričom takýmto postupom došlo k tomu, že žalobcov výsluhový dôchodok bol zvýšený o 5,60 €, pričom v zmysle právnych predpisov príslušných konkrétne pre výsluhový dôchodok žalobcu mal byť tento zvýšený o 15,44 €. Žalobca odkázal na ustanovenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého v zákonom upravenom právnom vzťahu žalobcu a služobného úradu vo veci výsluhového dôchodku platí zásada ochrany pred neskoršou zmenou pravidiel vzťahujúcich sa na legálne nadobudnuté práva. Vo všeobecnom vyjadrení to znamená, že žalobcovi nemožno meniť podmienky jeho riadnym spôsobom nadobudnutých práv na základe neskoršieho právneho predpisu, v tomto prípade podmienky pre zvyšovanie výsluhového dôchodku stanovené ustanoveniami zákona o sociálnom zabezpečení policajtov v znení účinnom do 29.06.2012, na základe ustanovení zákona o sociálnom zabezpečení policajtov v znení účinnom od 01.05.2013. Podľa názoru žalobcu na základe skutočností, že čl. I zákona č. 80/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z.z. ako aj v rámci celého uvedeného právneho predpisu absentuje intertemporálne ustanovenie majúce vzťah k valorizácii žalobcovho výsluhového dôchodku, teda absentuje akékoľvek splnomocnenie na napadnutú úpravu právnych nárokov na zvýšenie výsluhového dôchodku priznaného žalobcovi pred účinnosťou tohto predpisu. V zmysle uvedenej absencie intertemporálneho ustanovenia je aplikovanie neskoršieho predpisu do skôr vzniknutých právnych vzťahov bez splnomocňujúceho ustanovenia v rozpore s ustanovením čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa sa s týmto vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia tak, že podľa jeho názoru správne orgány postupovali v danom prípade v súlade so slovenskými právnymi predpismi a slovenskou právnou úpravou a na konanie uplatnili správne znenie právneho predpisu spolu s odvolaním sa na Komentár k Ústave Slovenskej republiky od JUDr. Jána Drgonca, DrSc., Heuréka, Január 2004, prvé vydanie, str. 54,55. Žalobca má jednoznačne za to, že krajský súd sa pri výklade právnej normy nemal uspokojiť výlučne s

komentárom k Ústave SR, ale tiež v odôvodnení rozhodnutia uviesť relevantnú judikatúru všeobecných súdov, prípadne Ústavného súdu SR vzhľadom na rozdielnosť slovenskej teórie práva. Podľa názoru žalobcu podstata princípu právneho štátu znamená tiež neprípustnosť retroaktivity a tento princíp musí aplikovať každý správny orgán a súd rozhodujúci vo veci. Právna norma sa musí vykladať a aplikovať tak, že ak absentuje intertemporálne ustanovenie definujúce, na ktoré právne vzťahy sa nový predpis vzťahuje, je potom prípustné tieto pravidlá aplikovať len na právne vzťahy vzniknuté po nadobudnutí účinnosti tohto nového právneho predpisu. Žalobca na podporu svojich tvrdení uviedol stanovisko Prof. JUDr. Jozefa Prusáka, CSc., vydané Vydavateľským oddelením Právnickej fakulty UK Bratislava v roku 2001, Teória práva na str. 236: „Možno tiež konštatovať, že akúkoľvek výnimku z princípu aretroaktivity musí právny predpis výslovne stanoviť. Inak sa treba spravovať princípom aretroaktivity.“ Ďalej: „Nový zákon nemôže meniť subjektívnu právnu situáciu. Ak k tomu došlo, mal by retroaktívny účinok...“ a zároveň, že: „Do minulosti sú však právne situácie individuálne nedotknuteľné.“ Záverom k tejto problematike uvádza že: „z uvedených názorov je zrejmé, že princíp aretroaktivity sa dotýka najmä právnych úkonov a individuálnych právnych aktov, ktoré vznikli na základe skoršieho zákona. Tieto právne úkony a individuálne právne akty musí rešpektovať neskorší zákon. Z hľadiska pravej a nepravnej retroaktivity je dôležitou otázkou najmä ochrana nadobudnutých práv, ktoré v zmysle princípu aretroaktivity nesmie lex posterior zrušiť, zhoršiť, iba ak zlepšiť, napríklad účinnejšími garanciami. Nakoniec žalobca uvádza, že súd prvého stupňa pochybil, keď podľa ust. 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. neprerušil konanie a nepostúpil návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska o tom, či všeobecne záväzný právny predpis je alebo nie je v rozpore s Ústavou SR, pretože týmto došlo k porušeniu žalobcovho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v podanom odvolaní opätovne uvádza rovnaké argumenty ako v samotnej žalobe a žiadne nové argumenty na podporu svojich tvrdení neuviedol. V celom rozsahu sa pridrižiava svojej argumentácii uvedenej vo vyjadrení k žalobe zo dňa 25.11.2013. Podľa názoru žalovaného prvostupňový súd svoje rozhodnutie náležite a podrobne odôvodnil a navrhuje odvolaciemu súdu rozhodnutie napadnuté odvolaním potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 20.06.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.08.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 68 ods. 1 zákona č. 382/2002 Z. z. výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od pevnej sumy zvýšenia dôchodkových dávok ustanoveného vo všeobecných predpisoch o sociálnom poistení na tento kalendárny rok a podľa postupu uvedeného v odsekoch 3, 5 až 11.

Podľa § 68 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z. výsluhový dôchodok sa zvyšuje o pevnú sumu, ktorá sa zistí ako podiel pevnej sumy zvýšenia starobného dôchodku ustanoveného vo všeobecných predpisoch o sociálnom poistení a čísla 30, a takto zistená suma sa vynásobí ustanoveným koeficientom. Koeficient za 15 rokov trvania služobného pomeru sa ustanovuje číslom 1 a za každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru sa tento koeficient zvyšuje o 2. Do doby trvania služobného pomeru sa na účely zvýšenia výsluhového dôchodku nezapočítava doba výkonu služby zhodnotená zvýhodneným započítaním podľa § 59 a doba služobného pomeru zvýšená podľa § 123 ods. 2 písm. a) s tým, že ak doba trvania služobného pomeru bez započítania doby výkonu služby zhodnotenej zvýhodneným započítaním podľa § 59 je menej ako 15 rokov, ustanovený koeficient je číslo 1.

Podľa § 1 písm. a) Opatrenia č. 329/2012 Z.z. dôchodková dávka v roku 2013 sa zvyšuje takto:

a) starobný dôchodok o 11,20 eura.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že žalobca bol uvoľnený zo služobného pomeru colníka dňom 31.03.2012. Rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR, útvaru sociálneho zabezpečenia č. 1037910/2012-1010400-2 zo dňa 15.06.2012 (za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. v znení do 29.06.2012) bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok podľa § 38 ods. 1, § 39, § 58, § 60 zákona č. 328/2002 Z.z. odo dňa 01.04.2012 v sume 514,69 € mesačne. Následne rozhodnutím Finančného riaditeľstva SR, útvaru sociálneho zabezpečenia č. 977/2013-SZ zo dňa 11.06.2013 sa zvýšil žalobcovi výsluhový dôchodok podľa § 68 ods. 1 a 3 zákona č. 328/2002 Z.z. (za účinnosti zákona č. 80/2013 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.05.2013) v spojení s opatrením č. 329/2012 Z.z. od 01.07.2013 na sumu 520,29 €. Od 01.07.2013 sa zvýšil žalobcovi výsluhový dôchodok o 5,60 €.

Predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde bolo rozhodnutie žalovaného č. MF/020725/2013-23-2 zo dňa 12.08.2013, ktorým podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR, útvaru sociálneho zabezpečenia č. 977/2013-SZ zo dňa 11.06.2013 potvrdil.

Pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné posúdiť, či správny orgán postupoval správne pri zvýšení výsluhového dôchodku žalobcovi podľa § 68 ods. 1, ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. (za účinnosti zákona č. 80/2013 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/2002 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 01.05.2013).

V danom prípade žalobca považuje zmenu zvýšenia výsluhového dôchodku za neprípustnú z dôvodu všeobecnej zásady zákazu pravej retroaktivity právnych noriem. Podľa názoru žalobcu správny orgán mal pri výpočte zvýšeného výsluhového dôchodku postupovať podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom do 29.06.2012 (zákon č. 185/2012 Z.z.). Žalobca má za to, že jeho primeraným hmotným zabezpečením je také, ktoré bolo definované čo do výšky, tak aj podmienok a výpočtov zvyšovania zákonom účinným ku dňu vzniku jeho nároku na zákonné hmotné zabezpečenie, a to za účinnosti zákona č. 328/2002 Z. z. v znení do 29.06.2012.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V zmysle citovaného ustanovenia najvyšší súd sa s poukazom na doterajšiu súdnu prax stotožnil s názorom krajského súdu a pre zdôraznenie správnosti rozsudku krajského súdu uvádza doplnujúce dôvody.

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát zaoberal časovou pôsobnosťou právnych noriem a aj v náleze PL. ÚS 16/09-51 zo dňa 27.10.2010 konštatoval, že: „náhle zmeny pravidiel súvisia s kategóriami retroaktivity, ochrany nadobudnutých opráv a legitímnym očakávaním vychádzajúcim z tradície (pôvodne nemeckej) administrativistiky (porov. Tiež Hendrych, D.: Správni právo, obecná časť. 7. Vydání. Praha: C.H.Beck 2009, s. 813). Takéto legitímne očakávanie, účelom ktorého je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci, je potrebné metodicky odlišovať od konceptu legitímneho očakávania, ktorým Európsky súd pre ľudské práva definuje predmet ochrany, a teda aplikovateľnosť čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd“.

Podľa citovaného nálezu ústavného súdu tiež je „...nepochybne nadobudnutým právom nárok na konkrétnu dávku, ktorá bola splatná podľa predchádzajúceho predpisu. K zásahu do takého nároku však nedošlo a taký zásah nebol ani namietaný. Technicky je nadobudnutým právom aj právo na príspevok vo výške nie nižšej, ako vo výške vypočítanej na základe pôvodného vzorca v tom zmysle, že ak by nebol zmenený zákon, tak by bol štát povinný plniť zodpovedajúcu povinnosť. V okolnostiach danej veci však nejde o nadobudnuté právo hodné momentálnej špeciálnej ústavnej ochrany, čo vyplýva hlavne s charakteru samotného príspevku a kontextu jeho modifikácie...“.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť rozdiel medzi nepravou a pravou retroaktivitou, ktorým sa zaoberá napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Szd 1/2010 zo dňa 29. septembra 2011: „K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (PL. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať).

Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy“.

Okrem toho v právnom štáte platí princíp prezumpcie ústavnosti - len Ústavnému súdu Slovenskej republiky prislúcha vysloviť, či určitá norma alebo jej časť, či ustanovenie, je ale nie je v dôsledku obsiahnutej pravej - neprípustnej - retroaktivity - protiústavná a teda v právnom štáte neprípustná.

Podľa názoru odvolacieho súdu prijatá novela zákona č. 80/2013 Z. z. s účinnosťou odo dňa 01.05.2013 nevykazuje znaky pravej retroaktivity, v našom právnom poriadku neprípustnej, ale ide o retroaktivitu nepravú, ktorá je prípustná. Dotknutou novelou boli uznané právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti a účinnosti skoršieho zákona (výsluhový dôchodok žalobcovi naďalej patrí), no zároveň boli zmenené isté práva do budúcnosti. Novelou sa zaviedol do budúcnosti nový režim a mechanizmus uplatnenia tohto práva. V tejto súvislosti súd poukazuje na súvisiacu judikatúru, napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 16/09-51 zo dňa 27.10.2010, podľa ktorého: „Náhle zmeny pravidiel vyžadujú nezriedka z ústavnoprávneho hľadiska zvýšenú pozornosť, ktorú im preto ústavný súd aj v potrebnom rozsahu venuje. Každý prípad je však osobitý a vyžaduje si dôkladné zhodnotenie všetkých okolností. Náhle zmeny pravidiel súvisia s kategóriami retroaktivity, ochrany nadobudnutých práv a legitímnym očakávaním vychádzajúcim z tradície (pôvodne nemeckej) administratívistiky. Takéto legitímne očakávanie, účelom ktorého je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci, je potrebné metodicky odlišovať od konceptu legitímneho očakávania, ktorým Európsky súd pre ľudské práva definuje predmet ochrany, a teda aplikovateľnosť čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžso/28/2013 zo dňa 29.10.2013 v obdobnej veci „prijatá novela

zákona č. 185/2012 Z. z. s účinnosťou od 30.06.2012 nevykazuje znaky pravej retroaktivity, v našom právnom poriadku neprípustnej, ale ide o retroaktivitu nepravú, ktorá je prípustná. Dotknutou novelou boli uznané právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti a účinnosti skoršieho zákona (výsluhový dôchodok žalobcovi naďalej patrí), no zároveň boli zmenené isté práva do budúcnosti. „... „Deklaratórne rozhodnutia autoritatívnym spôsobom zisťujú existenciu alebo neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Pôsobia ex tunc, teda od okamžiku, kedy týmto aktom potvrdené práva a povinnosti vznikli, resp. v tomto prípade zanikli“. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 98/2010 zo dňa 29.06.2010 „Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy.“

Prvostupňový súd mal za to, že podľa § 68 zákona č. 328/2002 Z.z. (účinného od 01.05.2013) priznaný výsluhový dôchodok nepredstavuje počas plynutia rokov nemennú sumu, ale táto sa každoročne upravuje od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od pevnej sumy zvýšenia dôchodkových dávok ustanoveného vo všeobecných predpisoch o sociálnom poistení, na ten ktorý kalendárny rok a podľa postupu uvedeného v odsekoch 3, 5 až 11. V tomto prípade pevnú sumu predstavuje zvýšenie starobného dôchodku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (opatrenie č. 329/2012 Z.z.) pre rok 2013, ktorá je vo výške 11,20 €. Podľa výpočtu uvedeného v § 68 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. zvýšenie výsluhového dôchodku predstavuje podiel sumy 11,20 € a čísla 30, pričom takto zistená suma sa vynásobí príslušným koeficientom. Doba služobného pomeru žalobcu trvala 22 rokov. V prípade žalobcu bol stanovený koeficient 1 pre 15 prvých rokov výkonu štátnej služby a za každý ďalší rok koeficient 2, spolu 15. Výpočet zvýšenia výsluhového dôchodku v prípade žalobcu bol preto vykonaný nasledovne:  $11,20 : 30 \times 15 = 5,59$ , po zaokrúhlení 5,60. Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na súvisiacu judikáciu Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, má najvyšší súd za to, krajský súd postupoval správne, keď žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný posúdil vec po právnej stránke správne, keď pri výpočte zvýšenia výsluhového dôchodku žalobcu použil znenie právneho predpisu účinného v čase rozhodovania.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným prípadom poukazuje aj na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. 595/2014 zo dňa 15.10.2014; sp. zn. III. 596/2014 zo dňa 15.10.2014 a sp. zn. III. 597/2014 zo dňa 15.10.2014, ktorými odmietol sťažnosti sťažovateľov proti rozhodnutiam NS SR sp. zn. 4Sžso/28/2013, 4Sžso/29/2013, 4Sžso/30/2013, ktoré po právnej stránke sú totožné s daným prípadom, ako zjavne neopodstatnené.

Odvolačný súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.